

ραις Διδασκαλείου, ἐκδηλώσας δὲ ἰδιάζουσιν πρὸς τὴν ἰατρικὴν κλίσειν καὶ δεξιότητα ἀπεστάλη εἰς Ἑλβετίαν ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ εἰρημένου Διδασκαλείου κ. Δημ. Μαρούλη τὸ καλὸν τοῦτο τῆς Μακεδονίας τέκνον καὶ ἐνταῦθα ὄν καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβον ἀσίποτε διεκρίθη ἐπὶ ἀκραιφνεῖ πρὸς τὴν ἡμετ. πατρίδα φίλτρῳ. "Ἡδὴ δὲ καλεῖ καὶ ἀναμένει τὸν κ. Οἰκονομίδην οὐχὶ τοσοῦτον ἢ Θεσσαλονίκη, ἀλλὰ μᾶλλον ἢ τῶν Σερρῶν πόλις καὶ ἡ γλυκυτάτῃ περιχώρῳ αὐτῆς, ἔχουσα σήμερον εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε, ἀνάγκην **πολλῶν καὶ πολυειδῶν** βραχιόνων. **ἐκεῖ** λοιπὸν ἄπελθε, φίλτατε Οἰκονομίδη, **ἐκεῖ** περιποιήθητι ὅση σοὶ δύναμις, τὸ τὴν πρώτην μόρφωσιν παρασχόν σοι πολὺτλημον Διδασκαλείον, τὸ τοσοῦτον ἀνάνδρως καὶ ἀδίκως καταπολεμούμενον, ἐξάσκησον **ἐκεῖ** τὸ φιλόνηρόν σου ἐπάγγελμα, τὸ ὅποιον, ὡς μαρτυροῦσι τὰ διπλώματά σου, τοσοῦτον καλῶς ἐξέμαθες. Καὶ θά σε ἀνταμείψῃ ἡ μοῖρα ἐκείνη ὑπὲρ τὰς προσδοκίας σου. Ἡ πατρίς ἡμῶν δὲν εἶνε ἄδικος, εἶνε γενναία, καλῶς ἱκανοποιούσα τοὺς καλοὺς ἐργάτας.

Ἰχνεύμων

ΛΡΕΟΠΩΛΕΙΑ ΤΡΙΓΓΕΤΑ

Ὁ κ. διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας θουρβᾶ καὶ χαλᾶ τὸν κόσμον, διὰ τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ ἐπαπειλοῦντος ἡμᾶς κινδύνου τῆς εἰσβολῆς τῆς χολέρας, ἵνα ἂν τυχὸν μᾶς ἐπισκεφθῇ μὴ εὖρη τὴν ἀπαιτουμένην περιποίησιν καὶ ἀναχωρήσῃ πάλιν ὅθεν ἦλθεν. Ἐπάνω ὅμως εἰς τὰς φροντίδας ταύτας καὶ εἰς τὰ αὐστηρὰ προφυλακτικὰ μέτρα, ἅτινα λαμβάνει, παραβλέπει πράγματα, ἅτινα, καὶ τυφλὸς ἤθελε παρατηρήσει. Καὶ ταῦτα εἶναι τὰ ἑξῆς: Ἐμπροσθεν τῶν κρεοπωλείων Τριγγέτα τῆς Νεαπόλεως οἱ ἐπιτετραμμένοι διὰ τὸ κατὰ βρεγμα τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως

ἔχουσι σχηματίζει ὡς οἱ καλλίτεροι μηχανικοὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως πάντων τῶν οἰκούντων λίμνην ὁμοίαν τῆς Κωπαίδος ἐμποδίζοντες τὴν ροὴν τῶν ὑδάτων (ἐπειδὴ δυστυχῶς ἡ ὁδὸς αὕτη στερεῖται ὑπονόμου) δι' ἄρκετὰ ὑψηλοῦ φραγμοῦ ὅπως πληρώσωσι τὰ ἀενάως ἐρχόμενα βαρέλια ἐν τοῖς κάρροις, καὶ καταβρέξωσι τὰς ὁδοὺς. Οἱ καλοὶ λοιπὸν οὔτοι κἀγαθοὶ ἐργάται ἀρχονται τῆς ἐργασίας των ἀπὸ τῆς τρίτης πρωῒνης ὥρας, καὶ παύονται τὴν ὀγδόην ἑσπερινήν, ἔστιν ὅτε δὲ ἀκούονται οἱ τενεκέδες τοῦ πετρελαίου των, δι' ὧν πληροῦσι τὰ βαρέλια καὶ περὶ τὴν πρώτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καταδικάζοντες οὕτω τὴν συνοικίαν ὀλόκληρον εἰς ἀένναον ἀνησυχίαν θρασεῖς καὶ θουρβώδεις εἰς πᾶσαν τυχὸν γινομένην αὐτοῖς παρατήρησιν.

Ἄλλὰ τὸ σπουδαιότερον πάντων, ὅπως προζίπομεν εἶναι οὐχὶ ἡ ἀνησυχία, ἀλλ' ἡ βρώμα καὶ ἡ δυσωδία, ἅτινα ἀναπέμπει ὁ σχηματισθεὶς ἐκεῖ βόρβορος, ὅθεν δὲν δύναται τις νὰ διέλθῃ ἂν δὲν φράξῃ τὴν ρινὰ του, ἀπειλοῦντα συγχρόνως καὶ τὴν ὑγίαν τῆς συνοικίας, ἂν οὐχὶ διὰ τῆς ἀσιατικῆς χολέρας, δι' ἄλλης ὁμοίας φύσεως μiasματικῆς νόσου. Λάβε λοιπὸν τὴν καλωσύνην κύριε διευθυντά, καὶ ἀπάλλαξον τὴν συνοικίαν ἐκ τοῦ μαρτυρίου τούτου, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι οἱ ἄνθρωποι θέλουσι σοῦ στήσει ἀνδριάντα, διότι εἶναι καταγανακτησμένοι οἱ πάντες, ὡς καταστάνας τοῦ κακοῦ ἀνυποπόρου πλέον.

Οἱ περίοικοι.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΘΕΙΣΟΤΑΣ ΤΗΣ ΓΟΥΡΥΝΙΑΣ

I

Ἄνεμενον νὰ παρέλθῃ ἐντελῶς ὁ σάλος τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, ὅπως μὴ παρεξηγηθῶ καὶ κατὰ διάνοιαν ἔστω, ὅτι τὸ κάμνω πρὸς ἐπηρεασμὸν καὶ κατόπιν— ὅπερ πράττω

νης Σαμαράνδ ἔχων τὸ μέλλον πρὸ αὐτοῦ ἐλευθερον δὲν θὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ παρελθόντος. Οὐδὲν πρέπει νὰ μάθῃ καὶ δὲν θὰ μάθῃ. Ἀφῶμεν τὸ αἶσχος ἐκεῖ ὅπου σήπεται καὶ ἄς προφυλάττωμεν ἀγρύπνως ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ἀθῶους!

Δὲν ἀπέχει πολὺ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Λυκογιάννης θὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του, τότε δὲ, κυρία βαρόνη, θὰ ζητήσω ἀπὸ σᾶς ἐπισήμως διὰ τὸν Ἰωάννην Σαμαράνδ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Δεσιμαίζ.

Θέλετε ἐπιμόνος τὸ συνοικέσιον τοῦτο, κύριε;

— "ὦ! ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε ἢ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων, τῶν ὁποίων εἶμι προστάτης. Ἐὰν ὁ Ἰωάννης Σαμαράνδ καὶ ἡ θυγάτηρ σας δὲν ἡγαπῶντο, δὲν θὰ ὠμίλουσιν εἰς ὑμᾶς τοιοῦτοτρόπως.

— Ὡς πάντοτε, κύριε, ὑποκλίνομαι μετὰ σεβασμοῦ πρὸ τῆς θελήσεώς σας.

— Διότι εἰσθε μήτηρ καὶ συναισθάνεσθε ὅτι ἐκεῖ ἔχκεται ἡ εὐτυχία τῆς θυγατρὸς σας.

Ἡ βαρόνη ἀνεστέναξεν. Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐξακολούθησε.

— Μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Λυκογιάννης, ἀφοῦ καταδείξῃ τὰ δικαιώματά του, θ' ἀναγνωρισθῇ ὅτι εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ μακαρίτου μαρκησιῦ Σαμαράνδ, ἀφῶμεν αὐτὸν νὰ διατελῇ εἰς ἀγνοίαν τρηῆσατε, κυρία, τὸ μυστικόν, ὅπερ σᾶς ἐνεπιστεῦθην ἡ δεσποινὶς Δεσιμαίζ δὲν πρέπει νὰ ἡξείρῃ ἀκόμη ὅτι ὑπάρχει συγγενικός δεσμὸς μετὰξὺ αὐτῆς καὶ ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ.

— Ὡθ συμμορφωθῶ πρὸς τὰς ὁδηγίας σας. Λοιπὸν κύριε, δυνάμεθα ἐγὼ καὶ ἡ θυγάτηρ μου ν' ἀναχωρήσωμεν αὐριο;

— Σᾶς ἀφίνω ἐλευθέρους.

— Μοὶ προσετέγκατε προστασίαν τινα, τὴν ὁποίαν ἀποδέχομαι· ἐὰν ἐλάμβανον τὴν ἀνάγκην σας, ποῦ πρέπει νὰ σᾶς γράψω.

— Εἰς Παρισίους, διότι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Ἰωάννης καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εἴμεθα πλέον εἰς Ἐπινάλ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν σύζυγόν σας, ὅστις ἀφίκετο εἰς Βωκούρ, σᾶς λέγω ὅτι συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου του, ὅστις καλεῖται Φρειδερίκος. Μὴ δυσπιστήτε πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον καὶ θεωρήτέ τον φίλον. Ὁ Φρειδερίκος εἶναι ἄνθρωπός μου πρὸς τὸν ὅποιον ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην καὶ τὸν ὅποιον ἔτοποθέτησα πλησίον τοῦ βαρόνου Δεσιμαίζ δι' ὃν λόγον μαντεύετε.

— Ἐφωτίσθην, ἀπήντησε μειδιῶσα θλιβερώς. Ἄλλὰ δὲν μοὶ ὠμιλήσατε περὶ τῶν τελευταίων ἐρευνῶν σας περὶ τῆς ἀτυχῆς Λουκίας· μαντεύω τὸ αἴτιον τῆς σιωπῆς σας πάντοτε τίποτε;

Τὸ μέτωπον τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐπεσκιάσθη, ἡ δὲ φυσιογνωμία του ἠλλάξεν ἐκθρασιν.

— Πάντοτε τίποτε! ἀπήντησε θλιβερώς.

— Φεῦ! ἀνεστέναξεν ἡ βαρόνη.

— Καὶ ἐν τούτοις ἐλπίζω πάντοτε!

— Μάλιστα! μάλιστα, κύριε, ἐλπίζωμεν!